

בשנר

ידיעות קיבוץ הזרע - כ"ד סיון התשע"ט - 27.06.2019

נפרדים מאסף וולף ז"ל
בני משפחה וחברים | עמוד 3

נועלת את התערוכה • רתם לבנון
אילת ראטס | עמוד 8

מסיימי י"ב תשע"ט
עמוד 10 |

מצדיעים לפורשים לגמלאות • אלברטו ומעין
דובי זמר ונעמן ברקאי | עמוד 12

תוכן עניינים

- 3 | הספדים מהלווית אסף וולף
/ בני משפחה וחברים
- 5 | לזכר אסף וולף
/ אייל מרץ
- 6 | עדכונים מהנעשה בקיבוץ
עדכוני תרבות / איריס רפאלי
עדכונים מהבריאות - פיזיותרפיה / הדר ירון
- 7 | התנדבות • עזרה • תרומה - עומרי רפאלי
/ יהונתן בן צבי
- 8 | נועלת את התערוכה • ריאיון פרידה מרתם לבנון
/ אילת ראטס
- 10 | מסיימי י"ב תשע"ט
- 12 | מצדיעים לפורשים לגמלאות • אלברטו בירמן ומעין ארז
/ דובי זמר ונעמן ברקאי
- 13 | ענייני השעה • זיכרון והנצחה
/ טובה חגי
- 14 | היה היה
חודש הקריאה / צוות הארכיון
- 16 | תרבות ופנאי
פינת התובנה / בועז בש מרץ
טיפת מיתולוגיה / אהוד דור
- 17 | שביליסטים
יומן מסע / ניר רענן
- 18 | לקראת שבת
פרשות השבוע / דובי זמר
סוף פסוק
אחרי הכל שיר
- 19 | לוח מודעות
- 20 | שו"ת
רז שחורי / דני נהב

מערכת בשער

עורכת

אילת ראטס

עיצוב ועריכה גרפית

אנה אבריאל

טלפון

050-7450642

דוא"ל

bashaar.hazorea@gmail.com

השתתפו בגיליון זה

הספדים ודברים לזכר אסף וולף:

ינאי וולף, עמרי וייס ואייל מרץ

שאר המדורים: איריס רפאלי, הדר ירון

ואנה אבריאל, עומרי רפאלי,

יהונתן בן צבי, רתם לבנון,

מסיימי י"ב תשע"ט, שרה מענית,

דובי זמר ונעמן ברקאי, טובה חגי,

צוות הארכיון, בועז בש מרץ,

אהוד דור, ניר רענן, רז שחורי, דני נהב

ואילת ראטס.

הגהה

עמוס אורן

תמונת שער

צילום: אילת ראטס

הפצה

יעל טיקטין, רינה רשקוב

אסף, אח יקר וכל כך אהוב שלי. קיוויתי לא לכתוב את המילים האלה לעולם, ובטח לא עכשיו, שבועיים אחרי יום הולדתך ה-38. כשנולדת, היה בינינו הפרש של כמעט 9 שנים, וזה היה די הרבה באותה תקופה. אבל היית ילד חכם, מצחיק ולא קונבנציונלי בכלל, והייתה לי תחושה ששווה לחכות.

ובאמת סגרת את פער השנים בינינו מהר מאוד. בשנות העשרה שלך כבר עקבתי בהתפעלות אחרי הכישרון המוזיקלי המתפרץ וההומור הבלתי ניתן לחיקוי. חשבתי לצטט כאן כמה מהשירים שכתבת, שרת וניגנת על פסנתר באותם ימים. אבל זאת לוויה, אסף, ואני לא בטוח שההומור הזה מתאים עכשיו.

היינו מאוד דומים, אסף - גנטיקה, אין מה לעשות, ולפעמים זה היה סוג של שותפות גורל בין שני אסטרונוטים, שהעולם לא תמיד הבין. קצת כמו שני האנשים האחרונים בעולם, שמדברים שפה נכחדת. ואיזה כיף היה לדבר את השפה שלך.

אחרי שירות קרבי בנח"ל, ניסית ללכת במסלול המקובל והתחלת ללמוד בטכניון. היה לך את המוח. אבל כנראה פחות את החשק לשבת המון שעות באותו מקום. ואני מניח שמכאן הדרך להיות נהג משאית בארה"ב הייתה קצרה. מפתיעה, אבל קצרה. כמה דאגנו לך, אסף, חורש את היבשת הגדולה על המשאית, עם הפרעת הקשב המפורסמת שלך. וברוך השם, נתת לנו סיבות לדאוג... פעם הפכת את המשאית, פעם שרפת את המשאית ופעם אחרת סתם הסתבכת עם המשטרה. לכן, כשהודעת לנו, לא מזמן, שהחלטת לרדת מהכביש, לשכור דירה בלאס וגאס ולחיות כמו אדם מן היישוב, כולנו נשמנו לרווחה. בסדר, אדם מן הישוב שמתפרנס מהרווחים שלו בפוקר, אבל עדיין...

ודווקא אז... הטלפון הלילי הנורא, שבו אתה מספר לי שאתה בבית חולים וכנראה מצאו משהו, ואולי כדאי שאני אדבר עם ההורים... והניתוח הבהול... והתוצאות שלא מותירות שום מקום לתקווה... והחזרה לארץ... והסוף המאוד מאוד מהיר, ששבר לנו את הלב, אבל חסך לך המון סבל.

אסף, קיוויתי לא לכתוב את המילים האלה לעולם.

תנוח בשלום, אח יקר ואהוב.
ינאי

מילים ישירות ולא מתייפייפות, טבולות בהומור שנוגע, לא פעם, גם בכאב. כתבת כך: "את הצבע הצהוב לקחת לי ביום קיץ חמים, דבר אחד לא אמרתי, אני עיוור צבעים". ובהמשך, "שיחקנו כדורגל במגרש המקומי, כשניצה הסתכלה הבאתי גול עצמי". שרת בביטחון, בקול עבה, מחוספס ועוצמתי, שלפעמים היה נסדק בסופו, כחושף עצב רגיש.

בשנים האחרונות, הרגשתי שאתה שלם עם אורח חיים של ריחוק ובדידות. עם זאת, אפשר היה להרגיש כמה חשוב לך לשמור על קשר עם החברים, וגם שלא קל לך. אמרת שהשנים לבד על המשאית ובשולחנות הקלפים, החלישו את הזרימה הטבעית שלך בחברת אנשים. שזה לא בא לך בקלות ובכיף כמו פעם. נפגשנו בפעם אחרונה, כל החבר'ה, בחורף האחרון. שמענו ממך נימה קצת שונה. סיפרת ששכרת דירה נחמדה בלאס וגאס, ושאתה שוקל לחזור הביתה ולהתחיל פרק חדש בחיים.

אבל אז, גילו את מה שגילו, ושלחת לי הודעה שאתה בבית חולים, שעות לפני ניתוח. מייד התקשרתי. לא הצלחתי להבין הכל, ואיכשהו הרגשתי שאתה מנסה להרגיע אותי, שיהיה בסדר. אלוהים יודע מאיפה היו לך הכוחות. אמרת שיהיה מה שיהיה, אתה מוכן לכל תוצאה, בהשלמה ובקבלה מלאה. כשהתאוששת מהניתוח דיברנו שוב. עוד היית בארה"ב, ההורים בדיוק עשו קניות בסופר ואתה נשארת ברכב. התרגשתי לשמוע אותך אחרי ימים של דאגה גדולה ואי ידיעה. נשמעת צלול, אופטימי כדרכך, ומוכן לאתגרים שעוד צפויים לך. פה, בארץ, קיבלנו עדכונים שאתה מתחזק, והייתה אנחת רווחה לרגע.

חזרת ארצה, ושלשום תכננו, החברים, לבקר אותך ואת ההורים. כתבת לי שאתה ואימא מזמינים אותנו לארוחת ערב, שתכינו ביחד. כל כך חיכינו וציפינו, לחבק בחום אותך ואת המשפחה, לשמוע סוף-סוף, פנים אל פנים, מה שלומך, מה עבר עליך, איך אתה מתמודד. לחזור איתך בזמן לאותם הגיגים, בדיחות ועקיצות מגיל הנעורים, שאף פעם לא אבד עליהם הקלח. אבל הציפייה הזו נגדעה ברגע. באותו יום מצבך הידרדר, ובלילה, בחיק המשפחה האוהבת, נפרדת מאיתנו.

אסף, אנחנו נפרדים ממך היום בצער ובכאב בלתי נתפס. נוח על משכבך בשלום, חבר יקר. נמשיך לזכור אותך לעד כאדם שמח, מוכשר ומצחיק, כפי שהיית. באהבה ובגעגוע, עמרי וייס

אסף, חבר היקר. הכרנו לפני שלושים שנה כמעט, בימים הראשונים של "פלגים". היה חיבור מייד, מהסוג שרק ילדים חווים. ככל שהתבגרנו, האיכויות הרבות שלך התבהרו - חכם ושנון כשד, עם עולם פנימי עשיר ויצירתי, שהבאת לידי ביטוי בנגינה מחוננת ובהומור חד פעמי, שבמשך שנים גלגל אותנו מצחוק. בשומריה, התנדבת לנגן ולשיר בערבי תרבות, תמיד ברוח טובה. ידעת לקחת את הדברים בקלות ועשית זאת בקסם ובלי מאמץ. בכיתה י"א, ליווית בפסנתר את ההצגה בנעימות יפות, שהלחנת. בחזרות שלפני ההופעה, כשכבר היינו מתוחים ולחוצים, השרית אווירה רגועה והומוריסטית. ניגשת לפסנתר, וביחד שרנו 'ביטלס' בקולות, צחקנו והשתחררנו.

היו לך תחומי עניין רבים ותחביבים, בהם חיפשת להגיע לעומקים, להבין משהו חדש שעוד לא פוצח. לא היה אצלך דבר כזה מובן מאליו. כל רעיון, עמדה ועיקרון, שהיו נדמים לנו כטריוויאליים, עברו אצלך בחינה מדוקדקת, שהובילה לעיתים למסקנות שהלכו נגד הזרם. כך, במבט לאחור, זה לא מפתיע שבחרת בחיים רחוקים ולא שגרתיים.

אחרי כמה שנים בחו"ל, כשאנחנו, החברים, כבר התחלנו להתיישב, שאלנו והתעניינו לגביך. כבר התקרבונו לשלושים, וניסינו לדבר אל ליבך ולשכנע אותך לחזור לארץ, לחברים ולמשפחה. אבל לך הייתה תוכנית סדורה, עם כוונה מלאה לממשה. ועם השנים, אנחנו, שהכרנו את העקשנות וההתמדה שלך מימים ימימה, איחלנו לך שתצליח בדרך החיים שבחרת, גם אם לא לגמרי הבנו אותה.

למרות המרחק, שמרנו על קשר שהלך והעמיק. בשיחות הארוכות שניהלנו בדרכים, תמיד נשמעת לי במצב רוח טוב. היית אומר שאחרי שיחות עם ההורים ואיתי, אתה יודע שצפוי לך יום טוב בשולחנות הפוקר. בתקופות אחרות, היית ימים ושבעות על המשאית, חוצה את ארצות הברית לאורכה ולרוחבה. צברת חוויות וצלחת מצבים קיצוניים, בזכות התושייה שלך. כשעברת בנופים קסומים, נענית לבקשתי ושלחת, לפעמים, תמונות מפלאי הטבע.

אתמול, הידיעה על מותך טלטלה את כולנו. בקבוצת ה'ווטסאפ' שלנו, החברים, העלינו תמונות ואת השיר שכתבת והלחנת לפסטיבל שומריה - "קשיים בחיי היומיום" - שזכה לאהדה ענקית וייזכר לתמיד. כשמאזינים לשירים שכתבת, אתה מתגלה מתוכם בעומק, בעדינות ובהומור. לחנים רגישים ומדויקים,

אסף, הראש והלב

אסף אהב את "סיינפלד". את "חברים" לא כל כך. ב"סיינפלד" חוגגים את המוזרות כנגד כל הסיכויים, זה קצת כמו לשחק מול הבית בפוקר.

ה-"They just can't help themselves", או השריטות של כולם (יש לומר "שריטות" בחיבה) - ג'ורג', קודם כל, מה הוא לא? הוא קמצן, נקמן, תחמן ועוד, אבל הוא יודע את זה! הוא מבין את זה ומאמץ את זה, כמו מתוך חוסר ברירה בוחר בזה.

קריימר יושב במסדרון, מחוץ לדלת הדירה שלו בניו-יורק סיטי, ב-4th of July, כאילו הוא חי בפרברים עם מרפסת עץ גדולה - אבל מחזיק זיקוק קטנצ'יק. הוא יודע שהוא שרוט, אבל העולם יתהפך בשביל השריטה שלו ולא להיפך. ל"חברים", כן, היו גם שריטות, אבל הם קודם כל מוצלחים ויפים בעיני העולם, ומהשריטות שלהם יצא משהו מתקתק וחמים לעומת זאת. ב"סיינפלד", כמו בחיים, יצאה טרגדיה-קומדיה.

שאלתי אותו פעם, באחד מהטיולים ביער, כשעברנו ליד בית הקברות החדש - "נכון שזה מקום יפה להיקבר בו?" הוא מצידו הגיב שבשבילו זה לא משנה, אבל למי שנשאר מאחור זה בהחלט משנה. "זה מקום ממש יפה", הוא הוסיף, "אין ספק".

הפרקטיות ההגיונית הזו שלו לפעמים הפתיעה אותי, הרי היו בו כל כך הרבה חולמנות וחוסר קונבנציונליות. הרציונליות והפרקטיקה היו אצלו המענה לענייני דת, ואני, שפזלתי לא מעט לענייני הרוח בחיי, רציתי לפעמים קצת לחלוק איתו בזה. כשהמשכנו בטיול ביער, שאלתי אותו מה דעתו על היופי של הפרחים. אם יש משהו שאולי ייתן קצת חופש לפרקטיות ולהיגיון, חשבתי, הרי אולי זה יופי והרמוניה, ואין ספק שאסף אהב את יופיו של הטבע. "תראה, אני מבין שהפרחים יפים, אבל להגיד את האמת, הם אף פעם לא ממש עשו לי את זה. לא הקטע שלי" הוא אמר בחיוך. נו, עם איך שאסף רואה את הדברים, לא היה הרבה טעם להתווכח.

אני נזכר כמה הוא היה איש טוב, שאכפת לו מאוד מאנשים. זה כאילו עומד בסתירה איפשהו, כי הוא לא היה 'איש-של-אנשים', ובטח לא היה מהאלטרואיסטים, שיתנדבו בבתי תמחוי להומלסים בניו-יורק. אילו הלכנו שעות ביער והוא החזיק את המים, הוא בטח היה שוכח להציע 'שלוך', אבל לא מתוך רוע-לב. בטח כי תשומת הלב שלו הייתה כל-כך מועסקת ומתעסקת בכל העולם שמסביב, ובזה שבפנים - ושניהם עשירים כל כך! בכל מקרה, רציתי להגיד שהוא תמיד-תמיד, וללא הנחות, עזר, נתן יד, קפץ לנסיעה, להליכה, לבית קפה או לחומס (חוץ מתקופת הפסיכומטרי, הידועה לשמצה, בה אסף

הקדיש את כל כולו ללימודים למבחן הגדול, ובין השאר לשינון הכרטיסיות של המילים בעברית, שאף אחד לא מכיר. עזרתי לו להתאמן על המילים המגוכחות האלו בכרטיסיות, תוך כדי שאנו מנסים להכתיר את המילה המצחיקה ביותר מתוכן).

כשאני חושב על זה, בהחלט ייתכן שהוא היה האיש, מבין כל מכריי, עם סיכויי ההיענות הגבוהים ביותר לעזרה ב'שלוף', ובעצם גם לבילוי, מפגש ו'קשקוש' - הוא בהחלט היה נענה אפילו לכל שטות. אני חושב, שעם הזמן, הבנו את זה אחד על השני, שאין רעיון או סוגיה שפסולה להתעמקות ולבחינה, ולרוב בהומור. אני מעריך שב-90%-80% מכל המילים שהחלפנו היה הומור. כמה צחוק זה יוצא? כמה חיוכים? בסביבות האלף, אני בטוח.

אז יש אנשים שבקושי יקשיבו לך בחצי אוזן, כשתספר להם על חוויה מכוונת בחייך, ויש את אסף, שכל הלצה שאני אוהב לזרוק, חצי בצחוק חצי ברצינות, יתעמק בה ויהרהר, וייתן לה את מלוא תשומת הלב הכבדה והקלילה שלו יחדיו. יכול להיות שהוא אפילו יעצור, לפעמים ממש יעמוד לפתע, ויאמר משפט או שניים בשאלה או הבהרה - אם זה דרמטי, בטח ישתמש בידיו - או שפשוט יחייך ויענה בתשובה מעניינת/ מקורית/ משעשעת/ שנונה.

אני מתגעגע. הינה, אפילו פה על הכתב אני מנסה להחזירו. לדמיין איך יהיה לדבר איתו עכשיו.

אולי יהיו כאלו שיגידו שאסף פחות חברתי. טוב, אומר לכם מניסיון, שאילו אמרתם לו משהו באמת, או לכל הפחות חצי-מעניין, הוא היה מקשיב לכם. והוא היה שמח לשמוע - זה היה מגיע לו ללב, אני בטוח, למרות שבטח קודם לראש. אבל כן, עם ראש כזה עשיר, ויש לומר בהחלט גדול, אולי זה היה לוקח חצי דקה או דקה, לפני שמגיע ללב. אבל באמת היה אכפת לו, ומה יותר אנושי, מלהקשיב בתשומת לב ואכפתיות לאיש שלצדך?

אייל מרץ'

נוף אהוב. אסף עבד במדגה לפני השירות הצבאי ואהב מאוד את התקופה הזו.

עדכוני תרבות / איריס רפאלי

מסיבת הקיץ בבריכה, שתוכננה ליום שישי זה (28.6.19), נדחתה למועד אחר. זאת לבקשת המארגנים והצעירים בקיבוץ, שסברו שאין לקיים אירוע כזה בסמיכות לפטירתו של אסף וולף ז"ל. הצוות שולח חיבוק למשפחת וולף. ההרצאה "בנתיבי האש", של אילן כפיר, הייתה אמורה אף היא להתקיים במועדון ביום שישי זה (28.6.19), ונדחתה עקב בעיות בריאות של המרצה. על מועד חדש תגיע הודעה.

5.7.19 - יום ההולדת ה-83 לקיבוץ הזורע. נושא החג - "ארבע אחר הצוהריים"

ארוחת ערב תוגש עד שעה 20:00. הערב יחל בשעה 20:30 ויתקיים באולם. נשמח שתזמינו את בני הקיבוץ החיים מחוץ לקיבוץ. לאחר הערב - מסיבת שירים וריקודים. השתתפות מכיתה ז' ומעלה (ללא ילדים).

6.7.19 - יום שבת - "מהפכת המיינדפולנס" סרט והרצאה באולם, בחסות המוזאון

לתושבי הקיבוץ (בלבד) - כניסה חופשית ללא תשלום.

19.7.19 - יונתן ניר מתארח עם סרטו "תמונות חיוני", על הצלם עמוס נחום

מעבר לכך שיונתן הוא "משלנו", ושהוא יצר את הסרט עם הבמאי דני מנקין, שהתארח אצלנו לפני שנתיים, הסרט מדהים והביקורות משבחות.

26.7.19 יום שישי - הופעה

מועצה אזורית מגידו פורשת את חסותה על מופעי קיץ בתחומי המועצה, ואנו נארח, גם בתאריך זה, זמר להופעה. עדיין לא הכול סגור, בדיווח הבא יינתנו פרטים נוספים.

15.8.19 - ערב poetry slam ט"ו באב - ראו מודעה בתחתית העמוד.

בימים אלו הרחבנו את צוותי החגים והמועדים, ואנו בתנופה לעשייה. טווח הגילאים הרחב בהזורע מהווה אתגר גדול לצוותי התרבות בקיבוץ, ואנו מנסים, בכל דרך, להגיע אל כולם ולגעת בתכנים המתאימים לכולם. נשמח מאוד למתנדבים נוספים לצוותים.

פן אחר בתרבות - ילדים. אנו משתדלים לקיים תרבות קהילתית ולשתף ילדים ונוער. אנו שמחים על כל אחד ואחת שמגיעים לאירועי התרבות, אך הורים, אנא מכם - שימו לב לילדיכם - בעניין עלייה לבמה, רעש והתנהגות לא נאותה. בחלק מהאירועים, בנוסף על הכיבוד, מוגש אלכוהול. לפי החוק, מותר להגיש או למכור משקאות אלכוהוליים רק למי שמלאו לו 18 שנים. אנו מודעים לעניין, מנסים לאכוף אותו ומבקשים שוב את עזרת ההורים, בלקיחת אחריות על ילדיהם, שטרם מלאו להם 18 שנים.

שבת שלום!

פואטרי סלאם

"זה שיר אהבה פשוט, פשוט שיר אהבה" אהבים לכתוב שירה? הבמה שלכם!

מונשרים בכתיבה ורוצים להעמיד את היצירות למבחן הקהל? הערב הזה לגמרי בשבילכם! להיט הפואטרי סלאם מגיע לראשונה להזורע. אנחנו מזמינים אתכם, כותבות וכותבים, להגיש קטעי שירה, ברוח ט"ו באב ובסגנון פואטרי סלאם. הקטעים הטובים ביותר יעלו על הבמה!

• אז מה עושים?

1. כותבים שיר אהבה ברוח ט"ו באב, באורך של 2-4 דקות.
2. שולחים עד ה-15.7 ל- mayagomi@gmail.com
מתוך כל הקטעים שישלחו, יבחרו כ-10 קטעים, שיוצריהם יציגו על הבמה. לפרטים נוספים, ניתן לפנות לשירז כהן או למיה גושן (מזרחי).

• מה זה בכלל פואטרי סלאם?

אירוע בו מספר משוררות ומשוררים מבצעים קטעי שירה מדוברת (טקסטים שנכתבים לביצוע בימתי) ומקבלים פידבק מהקהל. המשוררות/ת עם ה"ציון" הגבוה ביותר בסוף הערב, זוכה במיקרופון הזהב הנחשק!

צוות ט"ו באב גאה להציג

בתום תקופת המעבר, נבחן אפשרות להרחבת שעות הפעילות ולשיפורים נוספים.

ב-15.7 אחר הצוהריים, נקיים מפגש לפרידה מאדווה במועדון לחבר. מוזמנים כל החברים אשר מעוניינים להיפרד! אנו נזדקק לסיוע בכיבוד למפגש, ומזמינות את המעוניינים לקחת חלק בשי.

* ההשתתפות בשי נוצרה מיוזמה של חברים אשר הביעו את הרעיון, ותתווסף לסכום שייתרם ע"י הענף.

בהצלחה לכולנו!
אנה והדר

לחברים שלום,
בסוף חודש יוני אדווה גל תסיים את עבודתה אצלנו ותצא לגמלאות.

אדווה היא דמות משמעותית מאד במכון הפיזיותרפיה ובמערך הבריאות כולו ומשאירה נעליים גדולות... תחליף אותה יהודית בלום, פיזיותרפיסטית מקסימה מטבעו, עם 17 שנות ניסיון בתחום.

יהודית תעבוד באותה מתכונת שבה אדווה עבדה: טיפולים אישיים במכון, תעבוד בבית שקמה וכן תמשיך בהנחיית הקבוצות- התעמלות כיסאות וצפיפות עצם.

בתקופת השינויים אנו נהיה ערות לקשיים שעלולים לצוץ, נבקש מהחברים לגלות אורך רוח ולשתף אותנו בכל קושי.

התנדבות • עזרה • תרומה

התנדבות מעניינת. ניגשתי למיונים וכעבור זמן הודיעו לי שהתקבלתי. עברתי השתלמות של שבוע בארכאולוגיה והיסטוריה של תלים בארץ, עם הכוונה לתל מגידו. ההכשרה הייתה מעניינת ומידי פעם מתקיימים מפגשי מתנדבים, הכוללים העשרה. מפגשים אלו מהנים ומחזקים את תחושת השייכות. בנוסף, במהלך השנה אנחנו יוצאים לסיורים בארץ וגם זה מעשיר אותנו מאוד.

ספר על ההתנדבות שלך.

מזה שלוש שנים אני מדריך, פעם בחודש, קבוצת מבקרים בתל מגידו, לאחר שנרשמו מראש לסיור מודרך. ההדרכה נמשכת כשעתיים, לאחר שצפו במציג אור קולי המסביר על האתר.

אני מרגיש שהמפגש עם האנשים תורם לי הרבה, כמו גם התחושה שאני עוזר לעובדי האתר בכך שאני מדריך במקום, כיוון שחסרים להם מדריכים. בנוסף, זו הרגשה טובה ללמד על ההיסטוריה והארכאולוגיה של התל, לאלו המתעניינים בתחום זה. העובדה שאני נותן מהידע שלי, ללא תמורה, נותנת תחושת סיפוק גדול.

המפגש עם מגוון אנשים הוא מרתק - דתיים וחילוניים... אני משוחח איתם על יישובי העמק, על הבעיות שלנו בחקלאות, מחירי המים ושדה התעופה שמתוכנן לקום פה. אני עוזר לאנשים להכיר את ההיסטוריה והארכאולוגיה של הארץ, כמו גם להכיר את יישובי הסביבה, ואולי בזכות כך, להכיר מחדש ולאהוב את הארץ שלנו.

בהזדמנות זו, הייתי רוצה להמליץ על התנדבות במקום, ולהזמין חברים נוספים להתנדב בתל מגידו.

תודה רבה לעומרי. מאחלים לך עוד הרבה שנים של

התנדבות ועשייה בתחום זה.

הפעם במדור - עומרי רפאלי, שיספר לנו על חווית ההתנדבות בתל מגידו / ראיין יהונתן בן צבי

ספר קצת על עצמך

אני בן 74, אבא למוורית, איה מאור וספיר, סבא לשמונה נכדים, עובד כקצין בטיחות בחברת משאיות.

מה הביא אותך להתנדב באופן כללי?

אני אוהב חברת אנשים, ורציתי לפגוש אנשים חדשים ולהעביר להם ידע בתחום שאני אוהב. בעבר התנדבתי במשטרת התנועה וכיום אני מתנדב כמדריך בתל מגידו.

איך בחרת בהתנדבות זו?

להתנדבות הגעתי לאחר שראיתי פרסום של המועצה המקומית בעיתון, הפונה לאנשים שמעוניינים להתנדב, בסופי השבוע, באתרי רשות שמורות הטבע והגנים. יש לי אהבה לארכאולוגיה ובעבר למדתי את התחום באוניברסיטת ת"א, לכן חשבתי שזו עשויה להיות

עומרי עם לוס יוסף, מנהלת אתר תל מגידו

נועלת את התערוכה ריאיון פרידה מרתם לבנון

בימים אלו מתבצע חילוף תפקידים בבית וילפריד, עם סיום עבודתה של רתם לבנון כמנהלת המוזאון, לאחר שלוש שנים בתפקיד. נדמה כי רתם הביאה איתה למוסד הותיק משב רוח צעיר ורענן, עם חידושים ועדכונים שהצעידו אותו קדימה, ואף הצליחה להפתיע עם תוכנית שיפוץ נרחבת למבנה המוזאון. חצי שנה בלבד לאחר פרסום התוכנית, היא מחזירה את המפתחות. בריאיון שלפניכם רתם משתפת אותנו, בין השאר, בחזון איתו נכנסה לתפקיד, בשינויים שחלו במוזאון בשנות ניהולה, וגם בנושא השיפוץ, שעוד מחכה להתממש. / אילת ראטס

מה היה החזון שלך למוזאון ומה היו השאיפות שלך, כשנכנסת לתפקיד? והאם את מרגישה שהצלחת לממש את חלקן או כולן?

החזון שלי היה לתת יותר מקום לסיפור של וילפריד, ולייצר חווית מבקר שהיא שילוב של אדריכלות, היסטוריה ואמנות, ובמידה רבה הצלחנו בכך. עבדתי בשיתוף פעולה מהנה ומפורה עם משפחת בר ועם יונתן ניר, כדי להשיג את המטרה הזו.

אחת המטרות החשובות ביותר, מבחינתי, הייתה לחבר, כמה שאפשר, את המוזאון לקהילה. אני חושבת שבהרבה מובנים הצלחנו גם בכך. קיימנו, למשל, פעילויות לילדים בשעות ובימים בהם ילדי הקיבוץ יכלו להגיע ולהשתתף.

התערוכה מעבודותיו של רודא הייתה נקודת שיא בעניין הזה. בזכות התערוכה חברים רבים באו וביקרו במקום, וגם אני נחשפתי, בזכות כך, לדמויות ולסיפורים נוספים. בנוסף, קיבלתי מענק ממפעל הפיס לספר

על יצירתו של רודא, ואולי עכשיו גם יהיה לי יותר פנאי לכך, ואוכל להשלים סוף סוף את המשימה הזו.

יחד עם זאת, יש עוד עבודה רבה לעשות בנושא החיבור

<<<

ספרי קצת על עצמך - מאיפה באת אלינו ולמוזאון? מה הרקע שלך?

למדתי עריכת דין ותקשורת, ועבדתי כעורכת דין במשרד מסחרי בחיפה. כשהייתי בהריון עם בני הבכור, מאסתי בעריכת דין ולמדתי קידום עסקים ב'פייסבוק'. זה היה לפני 8 שנים, כשהתחום היה עדיין חדש. אחרי שנה כעצמאית

בתחום זה, חזרתי לעריכת דין ועסקתי בכך במשך 4 שנים נוספות. למוזאון הגעתי כשחיפשו מישהי למשרת שיווק. עבדתי בתפקיד זה במשך שנה, ואז החלטתי להתמודד במרכז לניהול המוזאון, בעידודה של ענת, שניהלה אז את המוזאון. זה היה לפני שלוש שנים. האמת, לא הבנתי למה היא חושבת שאני מתאימה לתפקיד...

איך את מסכמת את חווית הניהול? אני מאוד אוהבת את המוזאון ואת הצוות. הוא הפך להיות חלק מהחיים שלי ושל משפחתי. זה מקום קטן ומיוחד. אנחנו תמיד צוחקות בצוות, שהמוזאון הזה חי מאהבה, וזה נכון. יצא לי לעבוד עם אנשים נהדרים, ולמדתי המון על ניהול, אמנות, אנשים וכל מה שביניהם.

"...יש עוד עבודה רבה לעשות בנושא החיבור בין המוזאון לקהילה, ואני חושבת שבלי חיבוק משמעותי מצד הקהילה, יהיה קשה להמשיך ולהפעיל את המקום הזה. החיבוק הזה לא חייב לבוא לידי ביטוי בכסף דווקא, אלא למשל בהתנדבות ב'יום-יום' של המוזאון, בעזרה ביצירת קשרים רלוונטיים ומתן תחושה שיש מי שנושא את המקום הזה."

עם

איזה מוזאון את עוזבת? מה מצבו כיום?

המוזאון נמצא בצומת דרכים. אנחנו מבינים היום שאין מנוס מגיוס כספים משמעותי, על מנת להמשיך ולהפעיל את המוזאון כמוסד פעיל, עדכני ומעניין. שנת 2019 היא שנה קשה מבחינה כלכלית. גיוס כספים למוסד כזה הוא משימה מורכבת, וזה האתגר למי שתגיע אחרי. אבל חשוב לציין, שכמות המבקרים עלתה בכל שנה, המוזאון מוכר יותר, השקענו עבודה רבה בנראות שלנו באינטרנט, בדרכים לשיפור קבלת הקהל ובמתן מענה ללקוחות.

למה החלטת לפרוש מהתפקיד?

כשנכנסתי לתפקיד אמרתי שאשאר במוזאון 4-5 שנים, ושבתיקופתי אני רוצה שהמוזאון יעבור שיפוץ משמעותי. כשנושא השיפוץ התחיל להיתקל בקשיים רבים, זה היה סימן בשבילי שהגיע הזמן לעבור הלאה. רציתי לסיים בהרגשה טובה.

יש לך תוכניות להמשך?

עוד אין לי תוכניות ברורות. רק אחרי שאסיים את החפיפה עם המחליפה שלי, ואדע שהמוזאון בידיים טובות ומסורות, אני אוכל להתפנות לשאלה הזו. אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזו, ולהודות לכל הנשים הנהדרות שעבדתי איתן בשנים האחרונות: טלי וייס, אורנה מירון ושיר מלר ימגוצ', שפשוט מחזיקות את המוזאון הזה בעשר אצבעות. אליהן מתווספים גם קורן - מנהל הקהילה, ושחף - הגזברית, איתם ביליתי בחודשים האחרונים שעות רבות, בניסיון לפתור את מצבו המורכב של המוזאון. גם אם לא הצלחנו להגיע לפתרון בשלב זה, נהייתי מהעבודה איתם.

תודה גם לך, רתם, על העבודה והאהבה שהשקעת במוזאון, ובהצלחה בהמשך הדרך, מכולנו.

בין המוזאון לקהילה, ואני חושבת שבלי חיבוק משמעותי מצד הקהילה, יהיה קשה להמשיך ולהפעיל את המקום הזה. החיבוק הזה לא חייב לבוא לידי ביטוי בכסף דווקא, אלא למשל בהתנדבות ב'יום-יום' של המוזאון, בעזרה ביצירת קשרים רלוונטיים ומתן תחושה שיש מי שנושא את המקום הזה.

בסופו של יום, המוזאון נמצא בלב הקיבוץ ושייך לקיבוץ, כלכלית ורוחנית, לטוב ולרע.

אילו חידושים או שינויים התרחשו בתקופת ניהולך?

בתמיכה של תורם פרטי, ייסדתי את "מקום לדעת", שהוא למעשה מרכז פעילות נפרד, העוסק בידיעת המזרח, בודהיזם ועוד. מטרתו לייצר הכנסות עצמאיות למוזאון, על מנת שהצורך בתחומות יפחת. זה עבד מצוין בשנה הראשונה (2018). בשנת 2019 היו פחות רווחים, יש גם יותר תחרות בתחום. ועדיין, הפעילות הזו הביאה קהל חדש, שהפך להיות קהל קבוע של המוזאון, וזה משמח מאוד. כשנכנסתי לניהול המוזאון הייתה קופה ידנית ולא ניתן היה לשלם בכרטיס אשראי... היום יש קופה, הזמנת כרטיסים מראש, דיוור מסודר, אפליקציה לסיור באוסף ועוד ועוד... אנחנו במצב מצוין לעומת מוזאונים קטנים אחרים, מהבחינה הזו.

אחרי שנתיים של 'חיזורים', חלונות המוזאון הוחלפו, במימון המועצה לשימור אתרים, ואני מקווה שזו רק ההתחלה. אני גאה מאוד בכל הדברים האלו, ואני מרגישה שהקהל נהנה ומעריך אותם.

בסוף שנת 2018 התבשרנו כי מועצת הקהילה וועדת התכנון של הזרע אישרו הליך של שיפוץ ובנייה במוזאון ע"י תרומה. מה את יכולה לספר לנו על כך מהזווית שלך? האם הצלחת לגייס תרומה? ואיפה זה עומד כיום?

את התרומות לשיפוץ אמור לגייס עמוס גיתאי, שאביו מוניו גיתאי-ויינרוב, הוא מהאדריכלים המקוריים שתכננו את המוזאון. על סמך הזיקה המשפחתית הזו יצרתי קשר עם עמוס, מיד כשנכנסתי לתפקיד הניהול. אחרי היכרות ארוכה איתנו ופגישות רבות, עלה נושא השיפוץ, ובנו של עמוס הכין את התוכניות. הנושא אמנם אושר בוועדת תכנון, אבל עורר התנגדות מצד הדירקטוריון של המוזאון, מה שגרם לעיכובים רבים וגם לכעס גדול מצדי... זה נושא מורכב למדי, ומסתבר שלא כל העניינים הפרוצדוראליים של השיפוץ נלקחו בחשבון, לפני שאישרו אותו. הנושא עדיין נידון בהנהלת הקהילה עם היועצים המשפטיים של הקיבוץ, וגם עם משפחת גיתאי. בשלב זה מנסים לגבש הסכם שיענה על הצרכים של כל הצדדים, ואני מקווה שזה עוד יקרה.

מסיימי י"ב תשע"ט קבוצת "נורית"

בשבוע שעבר הם סיימו באופן רשמי את הלימודים וקיבלו את המפתח הנוכף לחדרי החיילים. באופן מעשי - הם עדיין שקועים במבחני הבגרות ושאר מטלות ומשימות, כי ממש בקרוב הם כבר יוצאים לדרך חדשה. אז רגע לפני שעוזבים את הקו, ביקשנו מהם (ומההורים) לספר לנו קצת על עצמם, על התוכניות והייחולים לעתיד.

כליל וייס

בת לטלי ודובי, אחות לרביד וגנון.
תוכניות להמשך: מתנייסת בסוף יולי לחיל הים, לתפקיד בקרית שליטה ימית.
מאחלת לעצמי ולחברים: שתהיה לנו תקופה משמעותית בשנת השירות ובצבא, ושניהנה.

עינם עשור

בת לנועה ברק (לאי)
חוץ מלימודים: מתנדבת במד"א
תוכניות להמשך: מתנייסת בפברואר למודיעין
מאחלת לעצמי ולחברים: שניהנה בצבא ובשנת השירות, ושימשיך להיות לנו כיף בקיבוץ.

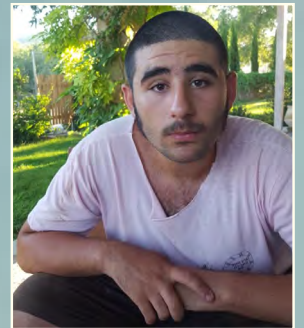
רוני כהן אייל

בת לגבעון והדס
חוץ מלימודים: עובדת במרחב הבוגר מזה כשלוש שנים, ותמשיך לעבוד כמדריכה בו עד לניוס.
תוכניות להמשך: מתנייסת בחודש נובמבר ללוחמות חי"ר. שואפת ללמוד ולעבוד בחו"ל אחרי השירות הצבאי.
מאחלת לחברים: שנת שירות מצלחת וגיוס קל לכל המתנייסים.

אלמוג שמע

בן לאורי ותרצה
חוץ מלימודים: מכור ל"סוני פלייטיישן", רפתן מחונן ברפת הזורע (כבר 6 שנים!), רוכב מדופלם על פרדות וסוסים וחבר סגל קבוע בקייטרינג של זיו.
תוכניות להמשך: באוגוסט מתחיל שנת שירות ב'השומר החדש' ואחר כך מתכנן שירות צבאי קרבי.

מאחל לעצמי ולחברים: קודם כל, והכי חשוב - ש"הפועל" תיקח אליפות, שירד הרבה גשם בחורף ושכולנו כאן נהיה בריאים ומאושרים, נחיה ביחד ונהיה אחד בשביל השני.

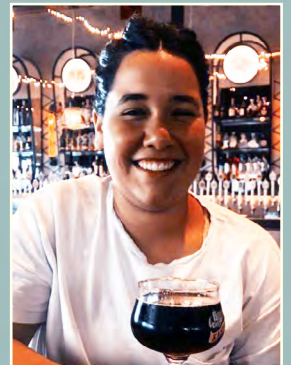
תמר זינגר

בת לרונית וטל, אחות תאומה לשרון,
אחות לנועה ואורן.
תוכניות להמשך: מתנייסת באוקטובר למערך הטכני של חיל האוויר.

שרון זינגר

בת לרונית וטל, אחות תאומה לתמר,
אחות לנועה ואורן.
תוכניות להמשך: מתנייסת בנובמבר.

מורן אלישב

בן לניר ושלומית, אח לאשל, לוטם ושקמה. נכד לחנן נגרי.

חוץ מלימודים: מתאמן בבידוד, מתעניין בסוגי ספורט שונים ואוהב לטייל.

תוכניות להמשך: יוצא לשנת שירות ב"השומר הצעיר" בירושלים.

מאחל לעצמי: שאתפתח ואגלה בי יכולות ותובנות שלא הכרתי. ששנת השירות תהווה ציון דרך ותיתן לי כלים לקראת גיוסי לצה"ל.
מאחל לחברי: שכל אחד ואחת יצליח בדרכו, מי בשנת השירות ומי בצבא, ויעשו את השירות המשמעותי ביותר להם. בנוסף, מאחל לנו שנשמור על קשר כקבוצה, שנמשיך להיות חברים ושנהווה גב ומקום אחד לשני בסופ"שים.

שחר חזן

בת לשני ויפית

חוץ מלימודים: מדריכה במרחב הבוגר תוכניות להמשך: שנת שירות בעמותת "בקהילה".

מאחלת לעצמי ולחברים: הצלחה בהמשך הדרך ושנמשיך להיות בקשר.

נעם רפאלי

בת זקונים ליוחאי ואיריס רפאלי, אחות לרז, ניא ואור. דודה של גוני און.

סיימה את בית ספר התיכון "מנידו", במגמת אומנות.

חוץ מלימודים: עובדת ב"יענקלה" ומכינה שם את הקפה הטעים ביותר בעולם.

בעלת חיוך מקסים ונפש של אומנית.

תוכניות להמשך: מתכננת לשנת שירות בפרויקט "בקהילה" בירושלים, ולאחריו מתכננת שירות קרבי בצה"ל.

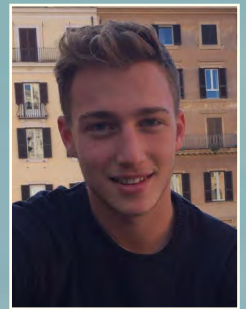
עופר פלד

בן לאלון ומירי, אח לזיו ולמעין.

חוץ מלימודים: עוד מכיתה ה' - שחקן במועדון כדור המים של טבעון, ובעשנתיים האחרונות קפטן הקבוצה, איתה זכיתי ב"דאבל" - אליפות המדינה ונביע המדינה לגילאי 18. בנוסף, שחקן בבבחרת הנוער של ישראל.

תוכניות להמשך: עבודה במדגה עד הגיוס לשייטת, בתחילת דצמבר.

מאחל לעצמי ולחברים: שהתקופה הקרובה, עד הגיוס, תהיה מהנה ומלאה בחוויות, שנדע לשמור על קשר, גם כשנתפזר לשנת שירות או לצבא, ושהיה לנו שירות משמעותי.

בוגרי י"ב יקרים,

אתם בנות ובני קיבוץ הזורע. התווית הזאת תלווה אתכם בכל אשר תלכו ואתם יכולים לשאת אותה בגאון. כמו שנאמר, אתם יכולים לצאת מהקיבוץ אך הקיבוץ לא יכול לצאת מכס.

אל הקיבוץ שבו גדלתם אתם באים כבוגרים, שיש להם זכויות וגם חובות, ותגלו שדברים שאתם רואים מכאן לא ראתם משם. כי הקיבוץ, שמקבל אתכם בזרועות פתוחות, הוא גם בית אוהב וגם דרך חיים מאתגרת. המון הצלחה בכל אשר תפנו, ממני ומהנהלת הקיבוץ.

שרה מענית

גיל שטרית

בן לאיציק ועינת

חוץ מלימודים: מצלם (בעיקר ציפורים) ומנגן על אורגן
תוכניות להמשך: גיוס למודיעין, כנראה באוגוסט.

מאחל לעצמי ולחברים: בהצלחה לכל אחד ואחת בדרך שבה יבחרו, ושנישאר מגובשים ומלוכדים תמיד.

אלון שפייר

בן לפאולונה וערן, אח לאיתמר ושירה.
חוץ מלימודים: אוהב לבלות עם החברים ועם המשפחה, ולהתאמן.
תוכניות להמשך: מתגייס למודיעין בנובמבר.

מאחל לעצמי: מעבר קל לצבא ולהמשך החיים.

מאחל לחברים: שיהיה לכולם אומץ להתחיל דברים חדשים.

מסיימי י"ב נוספים בקבוצת "נורית":
אורי כהן אייל, סול בש מרץ, תומר אלף,
רתם יסינובר, גלי צור, נור שטיינר
ונטע אבריאל.

זאים כנולכם ואמאליים אנם
הצלחה בכל אשר תפנו!

אלברטו בירמן ומעין ארז

שבוע שעבר נערך אירוע הוקרה ופרידה מאלברטו בירמן בן ה-90, שסיים את עבודתו כאחראי על קופת הבית, וממעין ארז, שסיימה את עבודתה כאחראית על תחומי הביטוח הלאומי וההנצחה בקיבוץ. להלן חלק מהדברים שנישאו באירוע.

**רקוויאם לקופת הבית
פרידה מאלברטו בן ה-90
כתב והקריא: דובי זמר**

וכך, גילך המתקדם ומיעוט הלקוחות בקופת בית, עשו את שלהם. זה הזמן שלך, אלברטו, לפרוש בכבוד, ושלנו - להתמודד עם דרישות מועטות למזומנים.

אז מה נאחל לך, אלברטו? ראשית, שמסי יחזור לכושר, כי בלעדיו אין תקומה לנבחרת (של ארגנטינה כמובן). שנית, שתמשיך, יחד עם חואניטה, ליהנות מהחיים והרבה נחת מהמשפחה. והכי חשוב - בריאות טובה, ואצלך לא מוגזם כוסית להרים, ולברך - אלברטו, עד מאה ועשרים!!

בהצלחה!!

**שיר פרידה מאלברטו
כתב והקריא: נעמן ברקאי**

בכל שבוע קיבלנו הודעה, באילו ימים יש קופת בית ובאיזו שעה? מתרגשים להיות שם שחבל על הזמן, כי בעינינו זו העת להוציא מזומן! אלברטו תמיד ישב שם כשחיוך על פניו צמוד, ושאל הוא בחן: "איך אפשר לעזור לך חמוד?" "אני יוצא לסרט עם בחורה, כמה אתה ממליץ לקחת?" "נשים אוהבות גבר מפנק", הוא אמר בנחת. ניתן עוד דוגמה, או שמא סיטואציה, מדוע קופת בית ואלברטו הם כאלה אטרקציה! נניח שטחנת המון עבודה ברפת, ויש בך צורך לצאת למסיבה מטורפת, פשוט תיגש לאלברטו החתיך, והוא יטפל לך במה שצריך. תודה על תפקידך אלברטו! אוהבים ומעריכים,

נערי הקיבוץ.

<<<

אלברטו זה ארגנטינה, כלומר: כדורגל, שמחת חיים, מאור פנים, טנגו, "קרנה קון צ'ימיצ'ורי", ספרדית מתנגנת ולב חם ורחב ("קורסון קלידו").

אחרי שנים רבות במחלקת עיבוד נוסף (ע.ג.) ב'פולסטופיל', אתה מגיע אלינו לנהל את קופת הבית. בזמנו, בטרם עידן הכספומט, קופת הבית הייתה מרכז שירות חיוני ביותר לחבר. כשחבר נזקק למזומנים, הוא נזקק לשירותו הטוב של הקופאי. קופאי טוב זה לא רק לתת כסף, זה להיות קשוב לצרכי החבר, למצוקות שלו, לארגן לו מזומנים מחוץ לשעות הקבלה. להכין צ'ק, להחתיים את המנהלים שקשה להשיגם.

בקיבוץ-אלברטו - אתה האיש הנכון במקום הנכון, עם החיוך הנכון.

ועם התהפוכות שעבר העולם העסקי, וגם אנחנו בהזרע, נמוגה לה אט אט קופת הבית. משיכת מזומנים נעשית בכספומט, וכיום אין צורך להרחיק ל-"3 המשאלות" או ליוקנעם. כאן, אצלנו, בבית הקיבוץ - נישא בגאון מכשיר פלאים למשיכת מזומנים.

ומי זקוק לקופת הבית? קומץ ותיקים שהקדמה קשה להם, או מספר נערים,

שמעדיפים לחכות ליום חמישי אחרי הצוהריים, למפגש נעים עם אלברטו, מאשר 'לסנגר' את אבא או אימא. ואתה, אלברטו, ממשיך לחלק להם מזומנים באהבה.

ועוד לא דיברנו על גילך. אתה, אלברטו, שייך לקבוצת ה'מָאָנִים'. 'מאנים' הם אנשים הנושקים לגיל מאה, ויש סיכוי טוב שגם צאצאיהם יאריכו חיים. זכית, ואימא שלך זכתה לזקנה מופלגת (108 שנים). לא פלא, שאתה הולך בעקבותיה, והשנה חגגת 90 במזל טוב!

בשנים האחרונות, כשהצוות 'מצטער' (כלומר - הופך לצעיר יותר), רוח עליזה מנשבת בפרוזדור, ואת השתלבת היטב באווירה הרעננה הזו.

אצלנו ניתן לצאת לגמלאות בגיל 67. הרבה חברים, ובעיקר חברות, מחכים בקוצר רוח לקבלת הפנסיה ולאפשרות לפרוש מהעבודה ולהתמסר לבית, למשפחה ובמיוחד לנכדים. את, מעין, עושה את זה בהדרגה ומוצאת את התמהיל הנכון בין עבודה, פעילות חברתית ומשפחה. לאט-לאט העברת את מרכז הכובד מהמשרד לדברים החשובים באמת, תוך שאת מורישה את שרביט האוכלוסייה והביטוח הלאומי לדקלה, ואת ניהול ההנצחה ובית הקברות לדני נהב. אשריך, מעין, שאת זוכה להיפרד מתפקידים ומרכזי אחריות, כאשר את מעבירה אותם בצורה מסודרת ורגועה. אצלנו זה בכלל לא ברור מאליו.

ברור לנו, מעין, שלא תשבי באפס מעשה, ואנו נמשיך לראות אותך בשבילים, בחדר האוכל, בשיחות הקיבוץ ואולי בפעילויות אחרות. בכל מקרה, המשרדים שלנו ימשיכו לפרגן לך, ואת תגיעי לבקר מידי פעם, כי לעוד זמן רב תישארי חלק אורגני מהחבורה שלנו.

וכיצד מברכים?

נאחל לך רעננות, שמחת חיים, נחת מהמשפחה, אופטימיות והרבה בריאות!!

כשאני חושב על כך, אז את, מעין, עובדת אצלנו המון זמן. בוודאי מהמאה הקודמת.

כשאומרים 'מנהל האוכלוסייה המקומי' - אומרים מעין. את מלווה אותנו מימינו הראשונים - דואגת שההורים יביאו תעודת לידה, או לפחות מספר זהות. היום, גם את שמו של הרך הנולד, די קשה להשיג...

וגם כשאנו נפרדים מהעולם הזה, בדרכנו ליער, את - מעין, דואגת לנו בשני הכובעים שכל כך מזוהים איתך: בכובע של הפקיד, העושה מלאכתו באמונה וחותר בגבורה בינות לנחשולי הבירוקרטיה, ההולכים וגבהים, ובכובע של ועדת הנצחה, שמלווה ברגישות את המשפחה ברגעים קשים, ודואגת להרבה פרטים קטנים כגדולים, ולתיאום ביניהם.

מעין, את חרוצה, מסורה, מאירת פנים, מסודרת, ממושמעת, ואינך מתביישת לשאול. במחוזותינו, הפתגם "לא הביישן למד" הוא נכס צאן ברזל, ותנאי הכרחי לעבודה מתוקנת. לכן, היה נעים מאוד לעבוד בחברתך, ולא פלא שהתחבבת מאוד על כל העובדים, צעירים כמבוגרים (ואולי יותר נכון לאמור: צעירות כמבוגרת, על פי הרוב...).

אלזכרא ומאין - איזוק לזכו ובהנצחה
בהמשך הדרך, מכאן.

במדור זה החברים מוזמנים לפרסם
מאמרי דעה בכל עניין אקטואלי.

ענייני השעה

זיכרון והנצחה / טובה חגי

אלא אם ילדיהם משתתפים בטקס באולם, ואני תוהה, מה יעלה בגורלו של יום זה בשנים הקרובות? כחברה בצוות כבר שנים אחדות, אני מזהה את הירידה הזו בקהל המשתתף, ומנסה להימנע מלחשוב מה יעשה ביום זיכרון זה בעתיד... אינני רוצה להישמע כנוזפת או כמבקר, אלא מעדיפה להעלות את הנושא כחומר למחשבה...

עדיין לא מאוחר מכדי להנחיל את תחושת המסורת, ואפילו את המחויבות שלנו לדור הנספים.

במבט לימי הזיכרון, שעברו עלינו בחודש מאי האחרון, אני חשה צער עמוק על הסימנים העולים מיום הזיכרון לשואה ולגבורה.

בשנים האחרונות, באופן כמעט גורף, הקהל אשר בא לשמוע את הזיכרונות של אחרוני הניצולים או של בני משפחותיהם, כל כך מצומצם ומתאפיין בגילם המבוגר של המשתתפים... דבר המעורר מחשבות נוגות, ביחס לזיכרון ולהנצחה של השואה, בשנים הבאות.

אני בטוחה שכולנו יודעים ומרגישים שצריך לשמר ולהנציח את הזיכרון, אך ההורים הצעירים אינם נוכחים,

לחודש הקריאה

לרגל סיום חודש הקריאה, להלן רשימת ספרים (חלקית) שנכתבו כולם בידי חברי הזורע בעבר או בהווה. ביניהם ניתן למצוא ספרי שירה, היסטוריה, חינוך, ביוגרפיות, ספרות ילדים ועוד. כל הספרים שמורים בארכיון וניתן לעיין בהם במקום, וחלק ניתן למצוא גם בספרייה. / צוות הארכיון

תיאור קצר	שנת הוצאה	מחבר	כותרת
	1939	מנחם גרסון	הפשיזם
מדיניות התיכונן הקאפיטאליסטי (יוסף שתיל)	1944	יוסף שטילמאן	בשורת העולם החדש
	1944	אליעזר בארי	הערבים - ילקוט ביבליוגרפי
אוסף מאמרים שהקיבוץ הוציא לכבוד 10 שנים להווסדו בחדרה	1944	שונים	עשר שנים הזורע
	1955	יוסף שתיל	משק הקיבוץ בישראל
	1966	אליעזר בארי	הקצונה והשלטון בעולם הערבי
קובץ מסות	1968	מנחם גרסון	חינוך ומשפחה במציאות הקיבוץ
קובץ מאמרים	1968	מנחם גרסון	חינוך ומשפחה במציאות הקיבוץ
אוטוביוגרפיה	1975	יהודה בן-חורין	בזכות אותם ימים
בעיני מחנחים וחניכים	1975	מוני אלון	נעורים בקיבוץ
אוטוביוגרפיה	1975	יהודה בן-חורין	בזכות אותם הדברים
התהוותו של קבוץ	1977	יוסף שתיל	הזורע - עשר שנים הראשונות
	1978	אליעזר בארי	הפלסטינים תחת שלטון ירדן
	1980	צבי רענן	גוש אמונים
ערבית מדוברת למתקדמים	1981	יורם מירון ונימר מסארווה	"אהלן וסהלן"
	1981	צבי ורות דור	דרכנו בעליה לארץ
סיפרה לילדי הגן לכבוד חג הקיבוץ תשמ"ג	1983	אלישבע תמיר	גלית
	1983	ארנון תמיר	סיפורים אישיים מן הקיבוץ
	1983	ארנון תמיר	סיפורים אישיים מן הקבוץ
	1985	אהוד דור	מלח הארץ
	1985	אליעזר בארי	ראשית הסכסוך ישראל-ערב 1882 - 1911
תולדות הזורע - בתיק יש עותקים גם באנגלית ובגרמנית	1986	יעקב מיכאלי	קיבוץ הזורע - תולדות התישבותו במשך יובל שנים
	1986	אשר בנארי	זכרונות של חלוץ מארץ אשכנז
נוער ושינוי חברתי	1986	מוני אלון	הסיכוי הנצחי
מסיפורי הזורע בשנים הראשונות - אייר דניאל לוי	1986	שונים	בין רצועות "המגבת" לנחל פוריר
	1990	יוחנן בן-יעקב	ההיה זה רק אתמול?
תולדות הטכניקה החקלאית מתחילת ועד סוף המאה ה-19	1991	אשר שטיין	פלחים, מכונות ואיכרים
סיפורם של חברי הזורע שהיו בפלמ"ח	1991		חמישים שנה לפלמ"ח בהזורע 1941 - 1991
זכרונות	1992	זאב וייס	זכרונות
מבחר סיפורי עם מואדי עארה	1994	יורם מירון וריאד כבהא	אגדות הוואדי
	1995	מנחם נוימרק	"סיפור מעשה על ממצאים מיוחדים" בחפירות ארכיאולוגיות באיזור הזורע

גרגר הרימון	יורם מירון	1997	האישה בסיפורי העם הערביים -
משמר העמק - בית ספר קיבוצי בישראל	מאיר מירון	1998	זכרונותיו של מורה בחילוף מכתבים עם ברוננו שוניג
המסע לאחור	ארנון תמיר	1999	
"הבולגרים באים ..."	שונים	1999	מבולגריה לקיבוץ הזורע - סיפורה של חברת נוער - 50 שנה לעלייתה ארצה
רגעים - שרטוטים	דבורה דור - וורהפט	1999	
מימו, סלים, שלמה... מארזי לבנון	שלמה שריד	2000	קורות - סיפור שלמה שריד - כתבו נעמי ושלמה שריד
שירים מהעבר	נעמי שריד	2000	שירים - ציורים של דניאל לוי
חמדת החיים	לאה חזן	2000	
גם פלדה בוכה	דוד שלח	2001	אוטוביוגרפיה
ברשותכם עתיקות	דרור בן-יוסף	2001	סוגיות בארכיאולוגיה והיסטוריה של ארץ-ישראל וסביבתה בעת העתיקה
ההפתעה שליד הארמון	דבורה דור	2002	ספר ילדים - איורים: יונת קציר גולן
בזכות אותה ההכשרה	שונים	2003	זכרונותיהם של יוצאי הכשרת "גוט וינקל" Gut Winkel
היום הוא יומנו	אסתר זהר	2005	יומנה של לורלי וייס (אסתר זהר), פליטה באיטליה הפשיסטית
אגדה של כפר	יורם מירון	2005	אגדות כפריו של הגליל ומרומיו - המרכז היהודי-ערבי גבעת חביבה
קורות חיים	חווה גרסון	2005	אוטוביוגרפיה
אתרים במחוזות הזיכרון	רוני כוכבי-נהב	2006	ספרי יובל קיבוצים
היעד הנכסף	אברהם נגרי	2007	תנועת הנוער הציונית ברומניה כמסד לתחייה לאומית-יהודית 1918 - 1941
בצומת פנה לים	אהוד דור	2007	
האודיסאה של ברוננו	ברוננו וקסנר	2009	פרשת האנייה דנירה
כתיבה תמה	איתי מיכאלי	2010	שירים, סיפורים, ציורים ורישומים
מר פרצופר	חן מענית	2010	
אגדה של כפר כרך ב	יורם מירון	2012	אגדות הכפרים ממורדות הגליל ומרחבי העמקים
משהו ממני נשאר	טליה גולדמן-כלב	2014	
זכרונות מבית ההורים אסתר ולוי גרנות	ברכה ענבי	2017	

הברכה שבאי הידיעה - Ignorance Is Bliss

ביטוי זה "מקפל בתוכו" לפחות 2 דברים, האחד חיובי והשני שלילי.

החיובי הוא שכאשר אנשים אינם מודעים למצבם הריאלי (מסוכן, עגום, חסר תקווה), וכן ידיעתם על העולם והאופן בו הוא "מתנהל" מוגבלת/ פשטנית/ שגויה, הם בעצם מאושרים יותר. אם ראיתם פעם כפרים ניזחים בדרום אמריקה, באפריקה או במזרח הרחוק, ניתן להבדיל באופן ברור בין אותם ילידים שטרם נחשפו לעולם המודרני, לבין אלה שנחשפו אליו. ההבדל טמון בידיעה ההשוואתית ש"אפשר לחיות טוב יותר". כך גם אדם שאינו מודע לכך שהוא עומד להיהרג, הרבה יותר מאושר לעומת אדם שידוע זאת.

העניין השלילי הינו פועל יוצא של "בורות מרצון". אנשים שלא מעוניינים "להיכנס בעובי הקורה", להתמודד עם מציאות מורכבת, מציאות הדורשת חשיבה והתמודדות עם דילמות, מציאות המערערת על פרדיגמות נוחות לפיהן

הם מתנהלים.

תופעה נרחבת זו מנוצלת היטב על ידי דמגוגים למיניהם, ש"מפעילים" את ההמון העיוור מרצון, הצמא להנחיה, המבקש פשטות ובכך משיגים כוח. נדמה, שככל שהמידע הנגיש רב יותר, באופן פרדוקסלי, כך גם תופעה זו מתרחבת יותר.

האם גם אתם "עיוורים מרצון" ומצטרפים לחיקו החמים של ההמון הפועה? או שאתם מתעקשים לבדוק את העובדות ואת הפרדיגמות שלכם עצמכם?

■ שתהיה לכם שבת של התבוננות פנימית!

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

אַרְכָנופּוֹבִיָּה

בספר משלי (ל', כ"ח) מכונה העכביש בשם: שְׁמָמִית, ושם כתוב, שלמרות מידותיה הקטנות, היא נמצאת אפילו בארמונות מלכים - אז מה לנו כי נלין, אם בימי הקיץ האלה אנו מגלים מספר עכבישים גם בביתנו?

במיתולוגיה היוונית מסופר על עלמה בשם אַרְכָנָה, שהפליאה לארוג אריגים טוב יותר מכל אדם אחר. עד שביום אחד חטאה בחטא ההיִבְרָיס (חטא היוהרה), והכריזה כי היא אורגת יפה יותר מהאַלָה אַתְנָה, שבין שאר מעלותיה נחשבה לאורגת הטובה באולימפוס. ואם לא די בכך, אף הזמינה אותה לתחרות.

אַתְנָה לא יכלה לעבור על כך בשתיקה, והתייצבה לתחרות. בתום התחרות הסתבר, ששתייהן ארגו אריגים נפלאים ושלא ניתן היה להכריע מי הזוֹכָה.

אַתְנָה הזועפת הפכה את אַרְכָנָה לעכביש, וכך בא העכביש הראשון לעולם. משמה של אַרְכָנָה התקבל המושג: אַרְכָנופּוֹבִיָּה, שמשמעותו: פחד מופרז מעכבישים.

שבת שלום (של קוֹרֵי שינה בלבד)

אהוד דור

ארכנה הופכת לעכביש, ציור לא ידוע

קטע 11 א' מה עושים ב"שביל ישראל" כשחם? מתרחצים בנחל ציפורי!

איך הולכים את "שביל ישראל" בחום יולי-אוגוסט? ארבעה כללים פשוטים: 1. מתחילים ללכת ב-5 בבוקר ומסיימים עד הצוהריים. 2. נכנסים עם הבגדים לתוך מים, ואחרי שעה, כשהבגדים מתייבשים, נכנסים איתם שוב לתוך מים, כולל בנות! לא חייבים להביא בגדים שקופים (אלא אם כן יש אישור של me too). 3. לא מתבכיינים על החום, כי כשמתקיימים תנאים 1 ו-2, פשוט לא חם. גם אם דני רופ מודיע על 37 מעלות בגליל התחתון. 4. אופציה נוספת: הליכה בלילה באמצע החודש לאור ירח מלא. כוח השביליסטים (לורן, יוסי שמע, מיקי שמע, גיל מאיר והח"מ) פועל באמצע הקיץ לפי שלושת הכללים הראשונים ומגיע ביום שישי של סוף יולי 2016, בשעה 5 בבוקר, לנקודת ההתחלה של קטע 11 - מושב אלון הגליל (קל"ב!). מתברר שעדיין חשוך מכדי להבחין בסימוני הכתום - כחול - לבן של השביל, אך לא חשוך מדי לגיל, להכין קפה שחור משובח. התחלה טעימה לאחד הנחלים היפים בארץ - נחל ציפורי. בהליכה עד הכפר הבדואי כעביה יש עליות וירידות לא קשות, של הגליל התחתון, וכשמתחילים לרדת בכיוון חוות הסוסים לפני הכפר, רואים להבות אש מפחידות. כשמתקרבים לחווה מגלים שהלהבות אינן אלא דגלים כתומים, שאור קרני השמש, שמתחילה לעלות בשמיים, צובע בצבע האש. אחרי ויכוח סוער בין השביליסטים, האם העץ המוזר במדרון ממול הוא אולמוס או אקליפטוס, מגיעים לכפר ואז מתחיל ויכוח חדש - האם להיכנס למאפייה של כעביה כדי לרכוש כיכר לחם טרי... רוב קטן בעד כניסה למאפייה, אבל מתברר, לצערנו, שביום שישי תנורי הלחם שובתים כאן... מסקנה חשובה לקוראים (הרבים!) שיבואו בעקבותינו: בואו לקטע הזה בשבת, לא ביום ו'! ירידה יפהפייה מורידה אותנו לתוך נחל ציפורי, אל "מעייני הסוסים", בדיוק בזמן: מתחיל להתחמם, סוף יולי, והכוח, על בגדיו, קופץ לבריכה החמודה שהבדואים מכנים "ראס אל עין", ובמפות שמה בישראל הוא "עין יבקע". לא נריב על מהו השם הנכון, אלא נמליץ לכל קוראינו, להגיע למעיין הסוסים המקסים הזה כמה שיותר מהר, ברגל או ברכב (חצי שעה נסיעה מהזורע או שעתיים הליכה מאלון הגליל). אחרי המעיין מוביל אותנו השביל אל שיחי הפטל שלאורך נחל ציפורי. להזכירכם, שיא עונת הפטל הוא עכשיו. הכוח מתעניין באכילת הפרי הטעים הזה, עובר משיח לשיח ושוכח את

סימוני "שביל ישראל". כשהבטן מתחילה לכאוב מרוב פרי, אנחנו מגלים ש'התברברנו' ואין יותר סימונים. לא עושים מזה עניין וממשיכים לצעוד לאורך נחל ציפורי הקסום, עד שקצת לפני טחנת הנזירים מתגלים הסימונים מחדש, באמצע כרם ענבים אדומים (טעימים, טעמנו). "טחנת הנזירים" היא טחנת קמח גדולה ויפה מהתקופה העות'מאנית, שנרכשה לפני 200 שנה ע"י מסדר הנזירים הכרמליתי, ומכאן שמה. הטחנה שייכת עד היום לכנסייה הקתולית, דבר שלא מפריע לכוח לטפס על גג המבנה המהודר הזה, להפסקת תה צמחים מדהים של יוסי שמע, עם תצפית מדהימה על הנחל השוצף מים בסוף יולי. ליד הטחנה, נבנתה ע"י רשות ניקוז ונחלים קישון, טיילת מקסימה לאורך נחל ציפורי, טיילת שמקיפה את הכפר ראס עלי בכמעט 360 מעלות. מומלץ מאוד לקוראינו הרכובים להגיע הנה ברגל או ברכב (10 דקות נסיעה מכפר חסידים). בכפר ראס עלי נוטש הכוח בצער את נחל ציפורי, לא לפני שהוא טובל היטב את בגדיו במים ועולה לנקודת הסיום, ביישוב הקהילתי נופית. בזכות הבגדים הרטובים והרוח הקלה שנושבת - לא חם לנו, למרות שהשעה כבר 11 לפני הצוהריים והטמפרטורה מגיעה ל-36 מעלות בצל. קטע 11 א', שהתבצע לפי כללי הקיץ 1-3 לעיל, מסתיים בתום 13 ק"מ בנופית. קטע 11 ב' מנופית ליגור ייערך באמצע אוגוסט לפי כלל מס' 4 לעיל - בלילה, לאור ירח מלא. חכו לגיליון "בשער" הבא.

■ בשם השביליסטים - ניר רענן

במעייני הסוסים

תכנים וסדקים בהנהגה

המסע במדבר נמשך, תוך מתח בלתי פוסק בין אלוהים, המאוכזב מהעם הצעיר, שלא כל כך מבין מה רוצים ממנו, לאן מוליכים אותו, ובעיקר מדוע המירו לו את סיר הבשר המזין ממצרים, במן ושליו, שיוצאים לו מכל החורים...

אלוהים מורה למשה לשלוח תריסר תיירים לתור את הארץ המובטחת, כדי לעודד את צאן מרעיתו, שנשבר לו מנדודי המדבר המפרכים, ולדבר בשבחי הארץ, בטובה ובעושרה.

בספר דברים פרק א', כשמשה מספר לעם, העומד בשערי הארץ, את תולדותיו, הוא מציין, שהעם דרש בתוקף לשלוח **מרגלים** לארץ, ההנהלה נכנעה (סקרים, סקרים...), ואלוהים הורה למשה, בעל כורחו, לשלוח **תיירים** לתור את הארץ.

הסיפור שלנו ידוע כפרשת המרגלים, אך בפרשת "שלח" אין רמז למרגלים או לריגול. לתור את הארץ - בפירוש... בסיפור שלנו אין שום אלמנט של ריגול. יוצאת קבוצה, עם מלווים, לא מנסים להסתתר, לא מביאים מידע חשאי, וכשהם חוזרים, הם מוסרים את גרסתם לכל העם ולא בחמ"ל חשאי. יותר מזה: הם מערבבים עובדות עם הערכות. שלחו אותם לאסוף מידע, כדי שלמעריך הלאומי (משה) יהיה בסיס לקבלת החלטות טקטיות ואסטרטגיות. והכי גרוע - הם נותנים הערכה פסימית: **"וְשֵׁם רָאִינוּ, אֶת-הַנְּפִלִים בְּנֵי עֲנָק--מִן-הַנְּפִלִים; וַנְּהִי בְּעֵינֵינוּ כַּחַגְבִּים, וְכִן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם."** (במדבר י"ג, ל"ג) וכאן, התגלה קֶלֶב בכל גדולתו. למרות גילו הצעיר (יחסית למשה וליהושע, ששתקו), הוא מתנפל על עשרת המרגלים התבוסתנים, משתיק אותם ונושא

'הבטחות הבטחות', פסל מאת אילן אורבך, עץ אבן וברזל. המוזאון הפתוח תפן, 1994.

נאום אופטימי, נלהב ומלא אמונה, בכוחו של העם לכבוש את הארץ המובטחת. זלמן שזר, הנשיא השלישי, הנציח את כלב בשיר, שהמסר שבו יפה גם היום, ובעצם תמיד.

איפה כלב?! / זלמן שז"ר

לא רַבְּנוּ מֹשֶׁה, לא הפָּהוּ אֶהְרֹן, | רק כָּלֵב שִׁגְעָר... |
הוא שָׂרָאָה לְפָנַי בְּחֶבְרוֹן | אֶת יְלִידֵי הָעֵנָק, וְלֹא זָע
בוּ לָבֵב, | וְגַם בְּהִיּוֹתוֹ בְּעֵינָיִם וּבְהִיּוֹתָם בְּעֵינָיו | רק חָגֵב,
רק חָגֵב | הָאֶמּוּן בְּכָל לֵב פִּי כִּחְנֹנוּ הוּא רַב, | וְלֹא נִסְעָר.
| אֲךָ עֲכָשׁוּ | הוּא שִׁנְחָרַד וְצָעַק וְזָעַם | וַיֵּהֵס הָעָם...

עַד כָּל עַם הַמְּלִינִים, הַנְּבוֹף, הַמְּפָרָר | נִדְּהָם מִחֶרֶד
זֶה הַקּוֹל שִׁגְעָר | נִדְּהָם | וְנָדָם.

וּמֵאָז, בְּכָל עֵת בְּכִי עֹשִׂים וּמְדַנִּים, | רִיב אַחִים בְּמַחְנֶה
וְהִסְתֵּר הַפָּנִים | צוֹפֶה וְתוֹקֶה וְזוֹעֵק בִּי הַלֵּב: | אֵיכָה,
כָּלֵב?!

פרשת **קרח** נמצאת באזור הדמדומים של ספר במדבר. מראשית הספר ועד אליה עוברים 15 פרקים, שכולם מתמקדים בחוויית השנה השניה במדבר, עד לחטא המרגלים. הסיור המכין של המרגלים לארץ, הוליד את מורך הלב, וממנו באה תוצאה של דור אבוד - 40 שנה עד מוות במדבר.

הפרשה הבאה (**חקת**) כבר נמצאת בסיום הנדודים, לקראת הכניסה לארץ. בין לבין מתרחשת הסצנה של פרשת קורח: ערעור על מנהיגותם הנבחרת של משה ואהרון. קורח, בן דודו ובן גילו של משה משבט לוי, ודָתָן ואבירם משבט ראובן, יצאו כנגד ההנהגה: **"רַב-לָכֶם--כִּי כָל-הָעֵדָה כָּלָם קְדָשִׁים, וּבְתוֹכְכֶם ה'; וּמִדּוֹעַ תִּתְנַשְּׂאוּ, עַל-קְהַל ה'"** (במדבר ט"ז, ג'). ובלשון ימינו - "למה מי אתם שתרימו ראש עלינו, גם אנחנו חשובים, מיוחסים ומכובדים, לא פחות מכם..."

שתי טענות מופנות אל משה ואהרון: טענה אחת על ידי בני לוי, על כך שמשה ומשפחתו מתנשאים על העדה, וטענת דתן ואבירם, שמשה ואהרון הביאו אותם אל חיי המדבר הקשים ובנוסף לכך מתנשאים עליהם. המרד החל על ידי מעטים (קורח, דתן ואבירם) והתפשט לכדי מאתיים וחמישים איש רציניים (**"נְשִׂאֵי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד, אֲנָשֵׁי-שֵׁם"** במדבר ט"ז, ב'), שקראו תיגר על מנהיגותו של שבט לוי, שאנשיו משרתים בקודש (וחיים לא רע מזה).

ההנהגה (משה ואהרון) לא נפלה, לא נקבעו בחירות ולא היו 'פריימריס'. עם בהתהוותו אינו די חזק לקיים דמוקרטיה או הליכי בירור מסודרים. המרד דוכא באכזריות: האדמה פצתה את פיה ובלעה את המורדים, על רכושם. כלומר - גם עושרם של המורדים (שהיו

אחרי הכול שיר

לפְעָמִים אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַשָּׁמַשׁ / יהונתן גפן

לפְעָמִים אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַשָּׁמַשׁ
 בּוֹקֵעַת מְקוֹנְכֵיֹת וּמְזַדְמָזְמֵת
 עִם הָרוּחַ וּמוֹצִיָּאָה קוֹלוֹת
 מֵתִים מִמְּחֻבּוֹאֵם בְּדַנְדוּנֵי פְעֻמוֹנִים
 מְאַרְץ נִפְלְאָה אֲנִי שׁוֹמֵעַ בְּקֶר
 טִיף טִיף טִיף טִיף טִיף כְּבֵד
 עַל גַּג-הָעֵץ בְּמִרְזְבֵי חִלּוּמוֹתֵי
 דְמַעוֹת אֲמִי נֶאֱגָרוֹת דְלֵיִים-דְלֵיִים
 וְסוֹס רֵטֵב מִבְּהֵיק אֵל הַשָּׁדוֹת הַצֹּהֲבִים
 וְעַל גִּבּוֹ רְכוּב אֲבִי הָאֲמָתִי
 חוֹצָה בְּדֶהְרָה גָּאָה אֶת שְׁבִיל הַפְתָּל הַפְתָּלֵתֵל
 וְלִפְעָמִים כְּשֶׁאֵין בִּי אֶהְבֵּה אַחֲרֵת
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ בְּדִמְמָה וְעֵלּוּמִי פְצוּעִים
 רוֹכֵן אֵל פְּרַח-בֵּר וּמְזַדְדֵקָךְ
 מְעַבֵּר לְהָרִים וְלִפְעָמִים
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַשָּׁמַשׁ.

מתוך "בעיקר שיירי אהבה", א.ל. הוצאה מיוחדת 1983

«עשירים כקורח») לא עמד להם, ושלא כטייקונים' למיניהם, הם לא הצליחו לקנות את העם וערכיו.

מה דעתנו על הסיפור הזה?

מצד אחד, קורח ועדתו לא גנבו, לא מעלו, לא אנסו ולא רצחו. אז מדוע עונש כבד כזה? והיכן ההתמודדות האמיתית של ההנהגה הקיימת מול האופוזיציה שלה? מצד שני, כשאני חושב על אישי ציבור המסתובבים בינינו, מגלגלים עיניים לשמיים, מטיפים לנו מוסר ועוברים על כל עשרת הדיברות בלי להניד עפעף, אז אולי טוב היה, אם מידי פעם, האדמה הייתה פוצה את פיה ובלעת כמה מהם, שאחרת איך אני פותח עיתון, רדיו או טלוויזיה, נחשף לחדשות ולא פעם, מרוב בושה, אני מאחל זאת לעצמי?

■ שבת שלום !!

סוף פסוק

"השעה החשוכה ביותר היא השעה שלפני עלות השחר"

- מתוך "האלכימאי" מאת פאולו קואלו

סוף עונת המדוזות

מי הייתה מדוזה במיתולוגיה?
 מה הייתה מדוזה בתחילת דרכה?
 מה היה בסופה, ומי גרם לכך?
 איך משה רבנו נקלע לכאן?
 מהי הנקודה הארץ-ישראלית בסיפור?

קאראווג'ו, מדוזה, 1590

הרצאה של אהוד דור
בליווי מצגת תמונות אמנותיות

ביום שישי ה- 5/7, בשעה 11:00, ניפגש במועדון לחבר עם חברנו אהוד דור להרצאה.

בסיום המפגש - שי לחוגגים ימי הולדת. ארוחות, שיחות חברים, קפה ועוגה. כולם מוזמנים!

להתראות, צביה

לוח מודעות

מזל טוב

למיכלי וגל (אלקבץ)
 לנישואיהם
 להורים רחלי ואלי
 ולכל בני המשפחה
 המורחבת
 שפע ברכות

ברכות אמסחת שני
 להצטרפותם של אסף וורז כחברים
 ועל המשבר אבית החגש,
 השעה טובה!
 ורג, אסף, אלון, רותם ונועה -
 הרוזים הבאים והשבים!

מזל טוב

לנחשון נגרי
 ליום הולדת 70!
 מאחלים לך
 בריאות ונחת לרוב

10 שאלות ותשובות עם רז שחורי

גיל: 38

מצב משפחתי: נשוי מזה 10 שנים ללינדזי, כאשר הם בזוגיות כבר מ-2004. לזוג שלושה ילדים: ליה בת 9, אלון בן 5 ואלה בת 10 חודשים.

מקצוע: למד בטכניון הנדסת סביבה ולאחר הלימודים נקלט ב"חיפה כימיקלים" כמהנדס סביבה. לאחר מכן התקדם בתחום התפעול, כמהנדס תהליך ומנהל מתקנים. בשנתיים האחרונות עבר לתפקיד מנהל תחום תפעול של מתקנים בעולם, בייחוד בארצות-הברית, אבל גם במדינות אחרות.

כימיקלים" יצא לי להקים מיזם, שעל אף המעטפת של המפעל, היה שלי, וזה יצר אצלי עניין להתמודד בשדות שכאלו, אבל בשביל זה צריך הרבה אומץ.

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

ב-2004 נסעתי לסין במטרה ללמוד קונג-פו, שזה סוג של אומנות לחימה. לא ידעתי בדיוק היכן ללמוד את זה, ודי במקרה פגשתי בחורה ישראלית,

שאמרה שיש מנזר של ילדים שלומדים קונג-פו עם מאסטר מהשאלין, והמורה תחתי שמלמד אותם, הוא בכלל בחור ישראלי, מקיבוץ יד מרדכי. המנזר נמצא בקרבת העיירה דאלי, שנמצאת במחוז יונאן. יום לפני הנסיעה למנזר פגשתי את לינדזי (איך הכרתי אותה? ראו בהמשך). המנזר נמצא מחוץ לעיירה, בהרים, בלי חשמל ומים. כל יום נפתח בריצת בוקר לנהר הקרוב, כשחוזרים עם אבן גדולה על הראש, ובהמשך יש שלושה שיעורי קונג-פו. (ראו צילום בתלבושת של "לוחם" קונג-פו). במהלך השבוע אכלנו וישנו שם, ובכל סוף שבוע נסעתי לעיירה דאלי כדי לפגוש את לינדזי, אותה, כאמור, הכרתי יום לפני שהגעתי למנזר. היה זה צירוף מקרים שבגסט-האוס בו שכנתי הייתה הפסקת חשמל, ויצאתי לחפש מסעדה עם חשמל, כדי לשלוח מיילים. כאשר לא מצאתי את מבוקשי, התיישבתי על אחד הבארים לשתות משהו, ופתאום מתיישבת ליצדי בחורה סינית, שמדברת אנגלית 'פרפקט'. אני ביישן מטבעי, אבל איכשהו התחלנו לדבר ומאז לא הפסקנו...

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

אני נוטה להיות בטוח במה שאומר ומה שעושה, ונראה לי, שלפעמים יותר טוב קודם לנסות לבדוק דברים ולתקן "תוך כדי תנועה", אם נדרש.

10 משהו שמפריע לך ומשהו שאתה אוהב בהזרוע?

מפריע לי: התלבטתי בתשובה, משום שבאופן כללי אני לא מוצא דברים שמאוד מפריעים לי בקיבוץ. אני מאמין בגישה של "חיה ותן לחיות". בעבר הייתה לי תחושה, שבקיבוץ מי ש"קרוב לצלחת" משיג יותר, אבל נראה לי שזה קצת השתנה, וחוץ מזה - זה לא ייחודי להזרע.

אוהב: את הדשא, הנוף, השקט, הבריכה, התרבות, החינוך הטוב ושהילדים יכולים לשחק חופשי במרחבי הקיבוץ. לא במקרה בהרתי, יחד עם לינדזי, עם החזרה שלנו משנים בסין, לחיות בהזרוע, והסיבה לכך נעוצה בכל אותם דברים מיוחדים שיש לנו כאן.

תודה לרז שחורי על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים. ריאיון: דני נהב

1 זיכרון מעניין מהילדות?

חוגגים לי יום הולדת 3 או 4 (לא בדיוק זוכר). אנחנו מחוץ לבית כאשר מתחוללת פתאום רעידת אדמה. אני זוכר שאני בוכה וצועק לאבא: "אבא, תכבה את הכפתור". כנראה שחשבתי שהפעלת כפתור תכבה את רעידת האדמה, כמו שמכבים את האור במנורת החשמל.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

"פרודקט מרקט פיט" (Product market fit). במסגרת לימודי מנהל עסקים, שאני לומד מטעם "חיפה כימיקלים" בטכניון, אנחנו עושים עבודה על החשיבות של התאמת המוצר לשוק. המושג שחיפשתי נוגע ישירות לנושא העבודה.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

רק לאחרונה אני מצליח קצת יותר להתפנות מהעומס המשפחתי וזה שבועות, לטובת פיתוח תחביב חדש יחסית עבורי - אוריגמי, קיפולי נייר. אני מקפל בעיקר צורות של בעלי חיים - ציפורים, קרנף, שועל וכדומה, אבל גם קצת מטוסים. בתקופה האחרונה אני מקפל כל ערב צורה של חיה, ושם לבתי ליה, שמוצאת את החיה בבוקר בקופסת האוכל, שלוקחת לבית הספר. חשוב להדגיש שאני רק מתחיל... (ראו תמונה מצורפת).

4 מהו החטא הקטן שלך ("גילטי-פלז'ר")?

צפייה בסדרות טלוויזיה. לרוב אינני מתחבר לסדרות עם הופעתן בשוק, ולכן מוצא את עצמי מדי פעם, באיחור רב, צופה בסדרה שכבר מזמן הסתיימה הקרנתה - "שובר שורות", משחקי הכס" וכדומה - ואז רואה את כל הסדרה במשך שעות רבות ברצף.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

החלום הוא לעשות עם המשפחה סיבוב של שנה בעולם. אבל אם צריך לבחור מקום אחד, אז אשמח להתמקם בחוף פסטורלי בתאילנד. ואולי בכלל אעדיף לחזור לעיירה דאלי בסין, היכן שהכרתי את אשתי לינדזי - מקום שאנחנו מאוד אוהבים ומגיעים כל פעם כשמבקרים בסין.

6 מהו הפספוס שלך?

לפני מספר שנים התפרסם כל נושא המסחר במטבע הביטקוין. באותה תקופה ערך הביטקוין היה נמוך ושקלתי להשקיע סכום כסף בתחום זה. בסוף נרתעתי והשקעתי במקום זה בסטארט-אפ כל שהוא, שעוסק בפיתוח תאי גזע לטיפול רפואי. ההשקעה בסטארט-אפ התבררה כ"פלופ", בשעה שברור לי כיום שהשקעה בביטקוין, באותה תקופה, הייתה מאוד משתלמת. כמה שנים אחר-כך קניתי ביטקוין ואני אפילו מרוויח מכך קצת, אבל לא כמו שהיה יכול להיות, אילו נכנסתי מוקדם יותר.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

הייתי רוצה שיהיה לי עסק שאני המנכ"ל שלו - משהו שיהיה ביוזמה, בניהול ובאחריות שלי. במסגרת עבודתי ב"חיפה-